

Sygnatura akt VI Ka 969/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 marca 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSR del. Piotr Pawlik

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 r.

sprawy **R. G.** ur. (...) w G.

syna K. i B.

oskarżonego z art.279§1 kk i art. 276 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk i art. 65§ kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 czerwca 2018 r. sygnatura akt IX K 1726/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 969/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt IX K 1726/15 orzekał w

sprawie oskarżonych **G. W.** oraz **R. G.**.

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach apelację wniósł obrońca oskarżonego **R. G.**. Zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny do okoliczności łagodzących występujących w sprawie a to: współpracy oskarżonego z organami ścigania zarówno w

postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu sądowym, przyznanie się do winy, nie utrudnianie przebiegu śledztwa czy szczegółowe opisanie przebiegu przestępstwa.

Stawiając powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary sekwencyjnej określonej w art. 37 b k.k. oraz zwolnienie z opłat sądowych i obciążenie nimi Skarbu Państwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. G. zasadna nie jest i stąd nie została uwzględniona.

Nadmienić należy, iż w istocie stan faktyczny ustalony przez Sąd nie był przez strony kwestionowany, wypada więc zauważyć, iż poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są zasadne i zostały poczynione w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie czyniąc swe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd ocena dowodów w żadnym razie nie nosi znamion dowolności, lecz zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś ustalone fakty znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczone granic swobodnej oceny dowodów, jak i zasad logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wina oskarżonego R. G., jak i drugiego z oskarżonych, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego.

W ocenie Sądu Odwoławczego brak również podstaw do kwestionowania orzeczenia w zakresie orzeczonej kary.

Rozważając podniesiony zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej, należy przede wszystkim zaznaczyć, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, bowiem o rażącej niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone. Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny wywrzeć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 kk.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można więc w zasadzie podnieść jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze orzekając wobec oskarżonego karę.

Sąd wskazał, iż uwzględnił zamiar bezpośredni, z którym działał oskarżony, znaczny stopień szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu oraz uczynienie sobie z przestępczego procederu źródła dochodu.

Niekorzystnie o oskarżonym świadczyła jego karalność, czego skutkiem było popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy prostej.

Wskazał Sąd równocześnie na okoliczności łagodzące jak przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenie obszernych wyjaśnień.

Zaznaczył Sąd w aspekcie kary, że wprawdzie zachowania objęte wyrokiem zostały przez oskarżonego popełnione dziesięć lat temu, ale fakt uprzedniej karalności oskarżonego, jak i odbywanie przez oskarżonego kolejnych kar pozbawienia wolności świadczy o nieposzanowaniu przez niego porządku prawnego i lekceważącym podejściu.

W ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do kwestionowania wskazanych przez Sąd Rejonowy okoliczności jakie miał na uwadze przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Fakt dopuszczenia się szeregu zachowań po odbyciu kary pozbawienia wolności stanowi istotny czynnik prognostyczny co do przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego i brak podstaw do przyjęcia, iż mimo upływu czasu sytuacja w tym zakresie zmieniła się, a niewystarczającymi są okoliczności podnoszone przez obrońcę w postaci złożenia przez oskarżonego wyjaśnień i przyznania się do winy.

W polu widzenia należy także mieć, iż oskarżony na rozprawie w dniu 30 września 2015 roku składał wniosek w trybie art. 387 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu właśnie kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości stawki dziennej na 10 złotych, a więc w wymiarze jaki ostatecznie został orzeczony w wyroku. Wcześniej zatem oskarżony karę tę traktował jako współmierną do wagi i rodzaju czynu, który został mu zarzucony, a więc w ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do uznania, iż kara ta obecnie jawi się jak nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia. Należy mieć przy tym na względzie iż wniosek o wymierzenie takiej kary został zaakceptowany przez strony a tylko inne względy stały na przeszkodzie w wydaniu wyroku w tym zakresie.

Biorąc pod uwagę okoliczności szczególne wpływające na wymiar kary dla oskarżonego, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji podjął słuszną decyzję o wymierzeniu oskarżonemu kary o charakterze bezwzględny. Słusznie i zasadnie wskazał Sąd I instancji, iż dotychczasowy tryb życia oskarżonego musi być oceniany negatywnie, skoro oskarżony był już karany, a orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności nie przyczyniły się do zmiany sposobu życia, a w szczególności nie przyczyniły się do zapobieżenia powrotowi oskarżonemu na drogę przestępstwa, brak zatem podstaw do uznania, iż krótkoterminowa kara o charakterze sekwencyjnym – wnioskowana w apelacji - byłaby wystarczająca dla zmiany postawy oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie oskarżonego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze.

W oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego i opłaty za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa, z uwagi na orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym.